

Democrația pumnului. Cinci ani de la repreșiunea manifestațiilor anti-NATO

1 aprilie 2013

*Acum cinci ani, în primăvara anului 2008, forțele de represiune ale statului român au intervenit brutal împotriva a zeci de persoane care organizaseră un spațiu de dezbateri critice la adresa NATO, cu ocazia summit-ului organizat în acele zile în București. Probabil că nu mulți își mai amintesc astăzi de acele incidente care au cauzat traume fizice și psihice unor oameni a căror vină era de a-și ridica vocea împotriva războiului. Cum pe vremea aceea nu existau platforme de genul CriticAtac, iar Facebook era abia în copilăria sa, principalul mediu în care s-au transmis aceste incidente a fost televiziunea de spectacol, cu memoria ei de peste auriu. La cinci ani după represiunea violentă a unor acțiuni legitime și legale, mai există încă oameni la stânga care cred cu naivitate în posibilitatea colaborării cu forțele "de ordine" ale statului. Am decis să prezint acest text care relatează o mică parte din ce s-a întâmplat, pentru ca să nu uităm cu cine avem de-a face. Textul este un fragment, o traducere a unei mărturii mai ample care a fost publicată într-un ziar numit **Abolishing Borders from Below**. Un facsimil al textului integral, așa cum apare în jurnal, va fi publicat în curând. Textul este scris la persoana întâi, conținând relatări subiective ale unor experiențe ale persoanelor care au fost de față. Dacă mai sunt persoane care au participat la acele evenimente și care vor să-și facă auzite vocile, nu ezitați să interveniți! (Traducătorul nu a participat la evenimentele din acea perioadă.)*

Motto-ul traducătorului

"de-atunci când m-am născut
am știut că ei sunt primii criminali
am văzut, prin prea multe am trecut și prea multe am făcut
dar niciodată n-am putut să sufăr gaboru' corupt!" (B.U.G. Mafia)

Motto-ul prolog al textului

"O democrație care poartă sau se pregătește de războiul modern și științific încetează în mod necesar să fie democratică. Nici un stat nu poate fi bine pregătit de război dacă nu e guvernat de un tiran, în fruntea unei birocrății bine antrenate și perfect docile." (Aldous Huxley)

Actul întâi

Cu două săptămâni înaintea summit-ului NATO din București, capitala României începea să fie acoperită de norii haosului. Mass-media începea să publice o serie de articole care anunțau că anarhiștii urmau să vină în București ca să amenințe securitatea națională, dar în același timp că autoritățile sunt pregătite să intervină în forță pentru a stopa orice critică la adresa NATO. Ca o măsură de intimidare, numele activistelor și activiștilor fuseseră făcute publice. Așa a început represiunea...

Pe 20 martie, șase activiști germani au fost opriți la graniță și ținuți în custodia poliției de frontieră și a serviciilor secrete timp de 14 ore, fiindu-le refuzată intrarea în România. Singura justificare pentru acest refuz a fost posesia de materiale informative anti-război. Conform poliției de frontieră "s-au găsit broșuri anti-NATO și anti-violență în portbagajele lor". Oare ar fi fost lăsați să intre în țară dacă ar fi avut broșuri "pro-violență"? Consulatul german nu a reușit să intervină în nici un fel. Diverse organizații ale drepturilor omului au semnat o petiție prin care cereau autorităților române să dea o explicație faptului că au violat dreptul la liberă mișcare pentru cetățeni ai UE. Această cerere a fost ignorată, iar în următoarele zile mai mulți cetățeni străini au fost opriți la graniță de către poliția de frontieră și nu au fost lăsați să intre în țară.

Între timp, Universitatea din București a organizat o dezbatere publică la care au fost invitați câțiva reprezentanți români ai NATO. Aceștia au refuzat să răspundă celor mai multe din întrebările adresate de către public, invocând confidențialitatea informațiilor. În același timp, au reușit să provoace o

nemulțumire generală prin afirmații de genul "Islamul e periculos pentru că are prea mulți fundamentaliști... e oarecum în natura lor să adere la fundamentalism." Spiritele au fost calmate de fostul rector al universității, care a intervenit spunând "pentru că predăm sociologia aici, nu putem accepta asemenea generalizări și declarații radicale". Răspunsul unui oficial a fost "Dumneavoastră aveți opinia voastră, eu o am pe a mea." Pentru mulți studenți și studente a fost prima dată când și-au dat seama cum și de către cine e NATO reprezentat în România. A doua zi după dezbateri, românii au aflat că a lor contribuție la NATO se ridică la 700 de euro pe cap de locuitor.

Încă de la începutul lunii februarie, locuitorii Bucureștiului au fost informați că vor avea parte de trei zile libere de la muncă sau școală, și lumea a fost încurajată să părăsească capitala în timpul summit-ului. Municipality a început să curețe străzile, să planteze flori și copaci, și să blocheze anumite sectoare ale drumurilor principale. (...)

Cu câteva zile înaintea summit-ului, o studentă de 20 de ani a fost călcată de o mașină din cauza intervenției poliției care controla traficul în vederea trecerii coloanei oficiale a primului ministru. Polițiștii nu i-au oferit primul ajutor și au lăsat-o să zacă pe stradă în timp ce continuau să monitorizeze traficul. Din cauza drumurilor blocate, ambulanța a ajuns prea târziu, și fata a murit. Lipsa de umanitate a polițiștilor a fost trecută cu vederea, iar incidentul a fost calificat drept un accident. Nimeni nu a fost declarat responsabil. Mai mulți locuitori ai capitalei au început să acuze autoritățile de crearea unui haos pe străzi și de punerea în pericol a populației. Drept răspuns, autoritățile au anunțat că pe perioada summit-ului nimeni nu are voie să poarte obiecte mai mari de o sticlă de plastic de 2 litri pe străzile din apropierea "zonei zero", și că locuitorilor din aceasta zonă li se recomandă să nu facă mișcări bruște în apartamentele lor sau să iasă pe balcon, întrucât ar putea crea confuzie pentru lunetiști, iar aceasta ar putea duce la 'victime colaterale'. Această 'zonă zero' a inclus locuri publice foarte populate din București (piețe, drumuri, stații de autobuz etc).

Al doilea val al represiunii

Cu doar două zile înaintea summit-ului NATO, circa 60 de activiste și activiști din mai multe regiuni ale Europei pregăteau o serie de discuții, proiecții de filme și ateliere într-o hală pe care o închiriaseră cu scopul de a organiza evenimente culturale publice care să ofere o alternativă critică la paradigma oficială asupra existenței, misiunii și extinderii NATO. Poliția i-a oprit pe fiecare în mod arbitrar pe stradă, ținându-i în detenție pentru investigări câte 5-7 ore. Oamenii se obișnuiseră cu aceste abuzuri, care erau mereu justificate invocând siguranța națională și suspiciuni "legitime". Nimeni nu a fost acuzat de ceva, iar după ce erau identificați/identificate, interogați/interogate și perchezitionați/perchezitionate cu atenție, toată lumea a fost eliberată. Persoanele care distribuiau fluturași anunțând evenimentele au fost și ele ținute în custodie timp de 6 ore, împreună cu jurnaliștii care le acompaniau.

Între timp, incidente similare se petreceau în diverse părți ale capitalei, oamenii fiind deținuți câte o jumătate de zi în secțiile de poliție pentru motive de genul: posesia unei cărți semnate de un artist român, care arăta o imagine prin satelit a Bucureștiului, posesia unei genți suspicioase, posesia de tricouri pe care scria "nu nato, nu războiului!", posesia unor cd-uri suspecte, fiind în așteptarea unei persoane care nu mai vine etc. Multe alte persoane au fost deținute fără nici o explicație.

Libertatea individuală era amenințată de abuzurile poliției pe străzi și în apartamentele oamenilor, abuzuri legitimize prin legi ale siguranței naționale, precum și prin legea potrivit căreia o persoană poate fi deținută timp de 24 de ore fără justificare.

În ciuda nemulțumirii publice în legătură cu aceste situații, nimic nu se schimba. A auzi că un prieten sau o prietenă de-a ta era în custodie devenise la fel de banal ca a bea un pahar cu apă. Fără motive, fără acuzații, fără nimic. Doar pur abuz în numele siguranței naționale. Unele persoane au fost eliberate din secțiile de poliție atunci când au început să apeleze la presa de scandal. În ciuda acestui lucru, cu sau fără mass-media, oamenii erau încontinuu luați de pe străzi și "investigați".

Cu o zi înaintea summit-ului, locația spațiului alternativ pentru discuții și ateliere a fost făcută publică prin intermediul unor fluturași care au reușit să fie distribuiți înainte ca poliția să intervină, și

prin intermediul internetului, pe pagini precum indymedia, și într-unul din ziarele de largă circulație. Toate lumea era invitată să participe la activitățile pregătite și anunțate.

Pe 2 aprilie, după o întâlnire de dimineață în hala unde era spațiul alternativ, câțiva polițiști au venit să inspecteze locul. Aceștia au anunțat participanții că proprietarul halei a declarat poliției că a fost agresat de 4 persoane care s-ar fi aflat la momentul respectiv în acea hală. În același timp, mai multe persoane care voiau să participe la evenimentele din hală nu au fost lasate înăuntru de către poliție. Nimeni nu înțelegea nimic, deoarece acuzațiile păreau să vină de nicăieri. Nimeni dinăuntru sau dinafară nu a agresat proprietarul, și acesta nu s-a obosit să vină să identifice așa-zii agresori. Situația era confuză pentru toți și toate prezente, iar în curând a devenit dramatică atunci când zeci de "mascați" și echipaje anti-tero au intrat alergând, urlând și împingând oamenii care se aflau în afara halei, în timp ce alte echipaje alergau înăuntru curții interioare. Forțele de "ordine" au început să împingă în mod brutal oamenii de lângă intrarea în curte, și au imobilizat pe alții care se aflau lângă poartă.

Eu am fost una dintre persoanele care s-au aflat în afara gardului și care nu au fost lăsate să intre. Am încercat să ne strigăm prietenii dinăuntru, și am auzit țipete și strigăte de alarmă. Nimeni nu înțelegea ce se întâmpla, dar am început să ne infricoșăm la gândul a ce se putea întâmpla uitându-ne la "mascații" înarmați cu kalashnikoave, veste anti-glonț, bastoane, căști și măști. După câteva minute am pierdut contactul cu persoanele din interior. Eram ținuți și ținute pe trotuarul de vizavi de un cordon de polițiști, în timp ce din preajma porții agenți ai serviciilor secrete ne filmau. După o oră, prima mașină a "mascaților" a ieșit din curte în timp ce zeci de voci dinafară, de pe stradă, strigau "Libertate!" Nu știam dacă prietenii noștri se află în mașină, dar mai târziu am aflat că singurul lucru bun pentru ele și ei a fost faptul că ne auzeau pe noi strigând. După ce trei astfel de mașini au părăsit curtea clădirii, un prieten a sunat spunând că se află deținut la secția 11 de poliție. A zis ca el e ok, dar că polițiștii i-au bătut, și că unele persoane se aflau chiar în condiții grave. Conversația telefonică a fost brusc întreruptă. Nu am putut lua legătura cu el din nou. Mai târziu am aflat că nu aveam voie să vorbesc la telefon.

Forțele "speciale" intraseră în hală și îi puseseră cu fața la podea. Au împrăștiat gaz lacrimogen înăuntru, și au legat oamenii cu cătușe de plastic. Unele persoane au cerut să le fie slăbite cătușele, iar răspunsul a venit sub formă de bocanci, batoane și pumni în capetele și spatetele oamenilor.

"Mă aflu cu fața la podea, fiind nevoit să respir praful de pe jos, amestecat cu gaz lacrimogen. Am auzit strigăte de durere în jurul meu, dar nu am putut să mă mișc să văd cine era batut(ă). A fost oribil, am crezut că ne vor omori."

Unul din prietenii noștri a răspuns verbal agresiunilor, și a fost bătut brutal de către mascați cu tot ce aveau la îndemână. După asta au fost scoși din hală și îndesați în rulote. O fată și-a rupt piciorul, fiind împinsă înăuntru.

"În timp ce ne-au dus la secția de poliție ne amenințau că dacă spunem ceva au să ne omoare și au să ne arunce pe geam. Ne-au amenințat tot drumul până acolo. Nu ne puteam mișca nicicum, și nu puteam reacționa în nici un fel atunci când v-am auzit strigând „Libertate!”, dar a fost prima oară când am simțit că mai există speranță."

După câteva ore, am decis să mergem la secția de poliție 11, unde știam că erau câțiva din prietenii noștri. Alții și altele erau în alte secții, dar nu știam unde. Noi eram în jur de 50 de persoane, împreună cu mass-media. După ce am părăsit locul unde era hala, alți patru prieteni de-ai noștri, care rămăsesera în urma, au fost arestați. Când am ajuns la secția de poliție, nu am fost lăsați să intrăm în curte, dar după ce am forțat în mod pașnic poarta din față, ne-am întâlnit cu forțele „speciale” care nu ne-au lăsat să intrăm în clădire. Am așteptat afară ca prietenii și prietenele noastre să fie eliberate și eliberați. Între timp, am improvisat niște banere pe care am scris "așa arată democrația?", "vrem un răspuns!", "eliberați-i!", "libertatea cuvântului!", "poliția și armata sunt împotriva populației". Am scandat aceste sloganuri pentru ca cei și cele dinăuntru să le poată auzi și să știe că nu sunt singure și singuri. O persoană cânta la chitară.

Peste mai bine de o oră, șase persoane au fost eliberate, și au spus că alte zece erau înăuntru. Între timp am aflat că prietenul nostru care se afla în stare critică din cauza violenței poliției era în secția 12.

Am decis cu toții să mergem acolo și să vedem dacă i se oferă asistență medicală. Am luat banerele cu noi și presa ne-a urmat.

Când am ajuns acolo am găsit alți trei tovarăși(e) care fuseseră eliberați(e) și se aflau în stare de șoc. O față avea răni sângerande de la cătușe. Băiatul care fusese bătut era încă înăuntru, împreună cu alte trei persoane, și nu i se acordase nici un fel de asistență medicală. Am început să facem scandal și să cerem poliției să cheme o ambulanță, să-i dea drumul și să-l trimită la un spital. Răspunsul poliției a fost: „nu considerăm că are nevoie de spitalizare, și nici nu a cerut așa ceva”. După trei ore de presiuni din partea noastră, a presei, a unui avocat și a câtorva reprezentanți ai grupurilor drepturilor omului, poliția a început să elibereze persoanele dinăuntru, una câte una. Una dintre ele era desfigurată... a fost aproape imposibil de recunoscut. Ne-a spus că a cerut asistență medicală, dar nu a primit nimic. A fost eliberat la opt ore după ce a fost bătut. După ce l-am îmbrățișat am simțit gazul lacrimogen de pe fața sa... la șapte ore după ce îl primise.

În timp ce-i așteptam să fie eliberați, alți prieteni și prietene au sosit din secțiile 11 și 23 – fuseseră eliberați și veneau să ni se alăture până când toată lumea va fi fost eliberată. Secția 10 era ultima noastră oprire. Când am ajuns acolo am aflat că doar o singură persoană mai era deținută, fiind identificată drept agresorul proprietarului halei. La scurt timp după ce avocatul a intervenit, a fost eliberat și el.

Nici una din cele 50 de persoane care au fost bătute și deținute de poliție nu a primit vreo acuzație. Declarația finală a poliției a fost că intervenția a fost dictată de faptul că proprietarul fusese agresat, deși nimeni dintre cele și cei deținuți nu părea să fie agresorul.

Concluzia zilei a fost că ni se cerea să credem că mai mult de 100 de polițiști și trupe „speciale” au fost forțați să intervină în mod brutal atunci când proprietarul unei hale a declarat că patru oameni l-au împins într-o altercație stradală. Cu toate acestea, nimeni din cei și cele care au fost ținuți ore în șir fără apă, mâncare și asistență medicală nu a fost găsit vinovat de ceva. Cine va răspunde pentru aceste brutalități? Cine a ordonat acestor gorile mascate să bată oameni fără motiv? Și de ce?

După ce am fost eliberați și eliberate, am purces către hală ca să discutăm și să dormim puțin. Era deja 3 aprilie, și toată lumea era obosită și înfometată. (...) Regimul totalitar își arătase colții din nou. Opinia publică era oripilată de incident, și oamenii spuneau că în 1989 s-a murit pentru democrație, dar nimic nu s-a schimbat, după cum se vede. Statul e condus de prostie și incompetență, cu sprijinul presei dezinformatoare și a brațului de gorilă al roboților mascați antrenați să se supună ordinelor stăpânului păpușar. (...)

În data de 25 martie, președintele și prim-ministrul României avuseseră o întâlnire în care au decis că toate companiile de telecomunicații trebuie să dea voie serviciilor secrete să le folosească infrastructura pentru a vedea și a asculta convorbirile telefonice ale clienților lor. Timp de câteva zile înainte și după aceste incidente, telefoanele noastre nu funcționau normal. Auzeam diverse voci în difuzor, iar conversațiile erau bruiate sau întrerupte. Știam că suntem ascultați, dar nu ne-am panicat. În același timp, eram urmăriți peste tot de poliția secretă. Într-o zi am numărat 7 oameni care ne urmăreau prin oraș. I-am întrebat de ce fac asta, iar ei ne-au răspuns „fiecare trebuie să își ducă traiul... voi vi-l duceți pe al vostru, noi pe-al nostru” – nici mai mult, nici mai puțin. Ne-au suflat în cefe timp de o săptămână, și singurul lucru pe care nu îl puteam înțelege e de ce erau atât de mulți urmărind câteva persoane care nu se angajaseră în nici o acțiune directă care să fie suspectă. Ei nici măcar nu încercau să se ascundă, și ceea ce la început părea o glumă s-a transformat curând într-o saga a terorii și intimidării.

În fiecare noapte aveam civili ai serviciilor secrete urmărindu-ne oriunde mergeam, în timp ce telefoanele abia ne funcționau. Am avut puști de 18 ani infiltrați, aleși probabil ca să nu stârnească suspiciuni prin vârsta și aparențele lor. În același timp, am aflat că o persoană pe care o numeam „prieteni” de mai bine de un an era cel mai probabil un informator pentru serviciile secrete. La câteva zile după ce summit-ul s-a încheiat, l-am confruntat, dar el a negat totul. Dovezile pe care le avem împotriva sa sunt indiscutabile(...)

Pe 3 aprilie, un prim ONG a atacat în instanță poliția română și trupele speciale, pentru brutalitate nejustificată împotriva oamenilor cu intenții pașnice. (...) Zece dintre persoanele care au fost deținute

au atacat poliția în instanță pentru folosirea nejustificată a violenței fizice și verbale, iar restul de 40 de persoane din grup vor fi martori.

Două alte evenimente au avut loc în acele zile – un marș care a escortat persoanele rănite la spital, pentru a-și ridica certificate medicale care să ateste abuzurile suferite, precum și un protest în fața ambasadei Cehiei pentru că a acceptat să găzduiască scutul anti-rachetă pe teritoriul ei. Pe un steag mare și negru am scris "ne puteți sfârâma oasele, dar nu ne puteți distruge ideile!"

La câteva zile după aceste incidente, poliția a făcut o declarație oficială, admitând că au bătut oamenii, dar că au făcut-o ca un gest de auto-apărare. Opinia publică i-a acuzat de minciună, spunând că nici o persoană întregă la cap nu ar ataca un uriaș mascat care ține un kalashnikov și care în prealabil te-a atacat cu gaz lacrimogen. Poliția a declarat și că unele persoane s-au auto-mutilat sub ochii lor, lovindu-se cu capetele de pereți și cu pumnii în fețe. Un jurnalist a întrebat de ce poliția nu a intervenit să oprească aceste gesturi de "auto-mutilare" dacă tot s-au petrecut sub nasul lor. Presa a vrut totodată să vadă materialele video înregistrate de poliție și publice conform legii, dar purtătorul de cuvânt a declarat că "de data asta nu s-a filmat nimic." (...)

"Solidaritatea e o armă" stă scris și acum cu litere roșii pe pereții halei. Proprietarul ne-a cerut să vopsim peste, dar am refuzat. Conform contractului de închiriere, orice schimbări efectuate în hală devin proprietatea lui, odată ce contractul ia sfârșit, iar acesta este cadoul nostru pentru el. Fiecare dintre noi își dă seama că șansele noastre de a câștiga în fața autorităților române sunt minime. Dar nu avem de ales decât să luptăm pentru justiție socială și pentru o lume diferită! Toată lumea trebuie să înțeleagă că pentru unii oameni acesta este un mod de viață și nu o întâmplare marginală.

Biblioteca Anarhistă

Democrația pumnului. Cinci ani de la represiunea manifestațiilor anti-NATO
1 aprilie 2013

criticatac.ro

ro.theanarchistlibrary.org